

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Zdeňkem Pivoňkou, v právní věci **žalobce: A. Š.**, pobytem K.V., proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j.: X

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 27.8.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č.j.X, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Namítal, že žalovaný porušil § 3 správního řád, § 12 a § 14a zákona o azylu. Tvrdil, že nesouhlasí se žalovaným o tom, že v případě návratu do země původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Zemi opustil v devadesátých letech, protože nesouhlasil s politikou praktikovanou prezidentem J. Sympatizoval se stranou LDPR, jež reprezentoval politik Ž. Podle žalobce je obecně známo, že opozice v R. dlouhodobě čelí represím ze strany vlády, a to i v případě L. Zpráva *Country Reports on Human Rights Practices* vydané Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor U.S. department of State, informuje o politicky motivovaných násilnostech. Žalobce tvrdil, že dne 22.srpna byl v P. přepaden

sympatizant politické strany L. V. Y. Byl mu odcizen kufrík se seznamem podpisů voličů Y.K., kandidáta na guvernéra v leningradské oblasti, jenž je také členem L. a zástupcem Státní dumy. Z uvedené zprávy je podle žalobce zřejmé, že sympatizanti a členové strany L. čelí v R. šikaně. To byl i jeho případ. Na začátku roku X. se zúčastnil demonstrace na podporu této strany. Demonstrace byla pokojná. Pak se objevili policisté. Sdělili, že demonstrace je nezákonná a přikázali ji opustit. Ti, co odmítli, byli policií zatčeni. Mezi nimi byl i žalobce. Byl zadržen na dobu tří dnů bez sdělení obvinění. Jeho zatčení bylo odůvodněno tím, že měl vykřikovat hesla a napadat policisty. To nebyla pravda. Žalobce poukazoval na článek s názvem *M podepsal zákon o F., opozice boje na poplach*. Článek informuje o zákonu, jež rozšiřuje pravomoci F., která je nástupkyní K. Žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4Azs 94/2007-107 o povinnostech správního orgánu zohlednit situaci v zemi původu žadatele o azyl. Podle žalobce ze zpráv, které uváděl, vyplývá, že způsob výkonu moci v R. byl a je silně autoritativní. Nepřipouští se opozice. Možnost uplatňování politických práv je silně omezováno. Je obecně známo, že stav dodržování lidských práv je špatný. Změna vlády není v kompetenci občanů, neboť v případě odlišného politického názoru, jsou vládou šikanováni. Z těchto důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Doručením žaloby Krajskému soudu v Plzni (dále jen soud), bylo zahájeno řízení o žalobě podle zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (dále pouze s.ř.s.).

Žalovaný ve vyjádření ze dne 8.10.2010 především uváděl, že již o první žádosti žalobce z roku 2002 o udělení mezinárodní ochrany rozhodl tak, že mu azyl neudělil, a vyslovil, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle tehdy platné úpravy. Dále odkazoval na odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že události vztahující se k roku X nijak nedokládají žalobcem namítané ohrožení (z důvodu sympatizanství se stranou L.) jeho osoby v případě návratu do vlasti. Žalovaný poukazoval na to, že podle obecně známých skutečností získala strana L. ve volbách do S. d., jež se konaly ze dne X, 450 hlasů (čtvrté místo) a ve volbách do S. d., jež byly proběhly dne X, získala stejná strana 8,14 % hlasů (třetí místo). V. Ž. obdržel v roce X, v prezidentských volbách 9,32% hlasů. Již druhé volební období je jedním z místopředsedů parlamentu. Z podkladů shromážděných ve správním řízení o situaci v R. neplyne důvodnost obav žalobce z ohrožení jeho osoby pro podporu strany L. Žalovaný dále uváděl, že ze všech okolností plyne, že žalobce opustil svou zemi již v roce X. Podle výpovědi, jež učinil v nyní posuzovaném řízení, byl zadržen policií na počátku roku X, nikoli v roce X. Důvody zadržení policií byly podle jeho předchozích výpovědí odlišné. Podle žalovaného ani účast žalobce na mítincích na podporu strany L., a to v období před více než deseti

léty, ani jeho případné zadržení policií v této souvislosti v roce X, nelze posoudit jako skutečnosti, které by zakládaly odůvodněnou obavu z pronásledování či skutečnou hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu za situace, kdy shromážděné podklady důvodnost obav z postihu za podporu strany L. nepotvrzují. Ohledně namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaný sděloval, že v daném případě nenastal stav důkazní nouze, o němž uvedený rozsudek kasačního soudu taktéž hovoří. Námitky žalobce nebyly shledány za důvodné, a to zejména s ohledem na jeho vlastní výpovědi. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K vyjádření přiložil správní spis.

Ze spisu je zřejmé, že po provedeném řízení vydal žalovaný rozhodnutí X, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze zákon o azylu). Žalovaný své rozhodnutí konkrétně odůvodnil.

K vydání rozsudku nemusel soud nařizovat jednání, neboť žalovaný s takovým zákonným postupem souhlasil, a žalobce s ním v zákonné lhůtě nevyslovil nesouhlas, což zákon považuje za souhlas (§ 51s.ř.s.)

Věc byla ze zákona vyřizována přednostně (§ 56 odst. 2 s.ř.s.).

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Žalobce především namítal, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, protože nezjistil skutkový stav, o němž by nebyly významné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zahajuje na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany (§ 10 odst. 1 zákona o azylu).

Na řízení se vztahuje, kromě výjimek uvedených v zákonu o azylu (§ 9 citovaného zákona), zákon č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád). Mezi tyto zákonné výjimky nepatří povinnost správního orgánu (dané věci žalovaného), zjistit stav věci, o kterém nejsou pochybnosti.

V tomto směru nezjistil soud ze strany žalovaného žádná pochybení.

Řízení o (druhé) žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne X. V žádosti žalobce kromě jiného uvedl, v České republice žije

od X. V zemi původu (nyní Ruská federace) nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Česká republika je pro něho cílovým státem. Ve své zemi byl v roce X trestně stíhán pro majetkovou činnost. Tehdy to byla ekonomická nutnost. Byl odsouzen do vězení, ale výkon trestu mu byl podmíněčně odložen. V případě návratu do své země se obává toho, že by byl uvězněn, a to pro to, že v České republice žádal již jednou o mezinárodní ochranu. Žalobce neměl žádný návrh na doplnění své výpovědi.

Dne 9.12.2007 provedl žalovaný se žalobcem pohovor. Protokol o tomto úkonu je založen v předloženém správním spisu.

Dne 29.6.2010 žalobce do protokolu sepsaného u žalovaného odkázal na obsah své původní žádosti o udělení azylu, tj. nesouhlas s politikou J., P. a dnes M. Tvrdil, že stále jde o politiku jedné strany. V R. není svoboda slova a opoziční strany nemají přístup do sdělovacích prostředků. Je to vlastně formální opozice. Prezidentské volby byly v roce X. Tehdy byl žalobce na shromáždění na 3 dny zatčen. Předtím nebyl nikdy zadržen. Sám volil Ž. Protože měl srozumitelný volební program. Do žádné politické strany v R. nevstoupil. Po zatčení policií se na nikoho neobracel o pomoc. Bojí se vrátit do R., protože neví, jak by policii vysvětlil, že v České republice tak dlouho dělal bez dokladů.

Téhož dne seznámil žalovaný žalobce s podklady, jež shromáždil k vydání rozhodnutí. Jednalo se o žalobcovu žádost ze dne X o poskytnutí mezinárodní ochrany, protokoly o pohovorech ze dne X a Y, Zprávu MZV o dodržování lidských práv v R., Informace MZV, č.j.X a č.j.X, Aktuální informace z D. ČTK a informaci OAMP MV ČR- R. – Projekt informace o zemi návratu.

Z toho, co bylo nyní uvedeno vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce na udělení mezinárodní ochrany vycházel nejen z tvrzení žalobce uvedených v jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany (doplněných obsahem pohovorů se žalobcem), nýbrž i z výše popsaných písemných podkladů, které si sám opatřil.

Všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu.

Žalovaný postupoval v souladu se správním řádem i se zákonem o azylu.

Porušení § 3 správního řádu nebylo soudem zjištěno.

Žalobce dále namítal, že splňoval podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Úvodem soud předesílá, že při posuzování žádosti cizince o poskytnutí vyšší formy mezinárodní ochrany (o azyl) se vychází z obsahu žádosti cizince o poskytnutí mezinárodní ochrany na straně jedné a dosažitelnými informacemi o jeho zemi v době, kdy ji opustil, na straně druhé.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Je tedy patrné, že na poskytnutí této vyšší formy mezinárodní ochrany má cizinec právní nárok (viz. pojem „udělí“), ovšem za předpokladu, že jsou prokázány podmínky stanovené v zákonu o azylu.

Ze správního spisu žalovaného ale vyplývá, že se v dané věci o takový případ nejednalo.

Nejdříve je nutno uvést, že podle §2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Ze spisu žalovaného i ze samotného tvrzení žalobce, které uvedl u žalovaného do protokolu o doplňkovém pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je nepochybné, že důvodem jeho odchodu ze země původu byl nesouhlas s politikou J., P. a dnes M.

Taková obecná tvrzení nejsou zákonným důvodem pro udělení azylu.

Žalobce neuvedl jedinou zásadní skutečnost opravňující k závěru, že ještě za svého pobytu v R. vyvíjel činnost, jejímž cílem bylo uplatňování politických práv a svobod. Jak sám uvedl, nebyl v R. členem žádné politické či jiné strany. V tomto směru spočívala jeho činnost výlučně v tom, že podle svého tvrzení byl sympatizantem strany L.

Ze správního spisu je také zřejmé, že počátkem roku X byl žalobce pouze v jednom případě zadržen na 3 dny policií (v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl žalobce odlišné tvrzení, jež v řízení o druhé – nynější žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany nebyl schopen uspokojivě vysvětlit). Důvodem zadržení (žalobce používá pojem zatčení) byla okolnost, že nemohl prokázat svoji totožnost. V tomto směru soud plně odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, které považuje za vyčerpávající. Navíc považuje soud potřebné zopakovat, že předseda strany L. p.V.Ž. je již podruhé jedním z místopředsedů ruského parlamentu, což také nesvědčí pro závěr o tom, že žalobce ze své země odešel z důvodné obavy před pronásledováním z důvodu tvrzených sympatií ke straně L.

Pokud pak žalobce zmiňuje článek s názvem *M. podepsal zákon o F., opozice bije na poplach* považuje soud za potřebné uvést, že takový zákon se vztahuje na všechna občany R., a žalobce na svém konkrétním případě neuváděl, že uvedený zákon byl státními orgány proti němu zneužit.

Obecnými tvrzeními žalobce o (možném) použití zákona proti opozici se soud nezabýval, neboť v dané věci se na základě žaloby posuzuje jen zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, které s týká výlučně žalobce.

Soud nezjistil, že by žalovaný porušil § 12 zákona o azylu.

Žalobce konečně namítal porušení § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný podle něj řádně neposoudil, že žalobci v případě návratu do země původu skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy.

Tento žalobní bod byl nedůvodný.

Žalobcem zpochybněné ustanovení zákona o azylu se týká nižší (doplňkové) formy poskytování mezinárodní ochrany.

V § 14a odst. 1 zákona o azylu je stanoveno, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o

udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 stejného zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z toho, co bylo nyní uvedeno vyplývá, že cizinec má na poskytnutí doplňkové mezinárodní ochrany právní nárok, ovšem za předpokladu, že jsou splněny povinné podmínky stanovené v citovaném ustanovení zákona o azylu.

O takovou situaci se ale v dané věci nejednalo.

Podle názoru soudu je potřebné zdůraznit, že při zkoumání poskytnutí nižší formy mezinárodní ochrany žalobci nebyl žalovaný v důkazní nouzi. Především je nutno poukázat na Zprávu MZV o dodržování lidských práv v R, na Informaci MZV, na aktuální informace D. ČTK a na vlastní informaci žalovaného o R. - Projekt informace o zemi návratu.

Tyto listiny obsahovaly dostatek údajů o charakteru země původu žalobce (jak to měl na mysli Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.1.2008, č.j. 4Azs 94/2007-107 v jiné věci, avšak na který v obecné poloze žalobce poukazoval v žalobě).

Soud musí, stejně jako žalovaný, konstatovat, že žalobce neuvedl odpovídající konkrétní důvod, který by vedl k poskytnutí doplňkové formy mezinárodní ochrany.

Obecná tvrzení žalobce (jež podle jeho názoru měla být důvodem k poskytnutí doplňkové formy mezinárodní ochrany) o autoritativním způsobu výkonu státní moci v R., o silném omezení možnosti uplatňování politických práv a jejich špatném stavu, a o tom, že změna vlády není v kompetenci občanů, neboť v případě odlišného názoru jsou vládou šikanováni, nebyla podle názoru soudu (pro jejich obecnost) odpovídajícím důvodem k poskytnutí nižší formy mezinárodní ochrany žalobci, protože v kladném případě (tzn. poskytnutí doplňkové formy mezinárodní ochrany) by bylo nutno vyhovět každé, takto obecně formulované, žádosti ruských občanů, a právní úpravy popsané formy mezinárodní ochrany by byla nadbytečná.

Žalobce nebyl podle svého tvrzení rodinným příslušníkem azylanta, a proto žalovaný nepochybil, když žalobci neudělil azyl na základě § 13 zákona o azylu (tj. za účelem sloučení rodiny).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž žalovaný vysvětlil, proč žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu (pozn. soudu: na uvedený druh vyšší formy mezinárodní ochrany nemá cizinec právní nárok).

Podle vlastního tvrzení není žalobce rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové mezinárodní ochrany, a proto žalovaný opodstatněně vyslovil, že žalobci tuto nižší formu mezinárodní ochrany, která je zařazena v §14b zákona o azylu, neuděluje.

Soud shledal žalobu za nedůvodnou, a proto ji v souladu se zákonem zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s – výrok č. I. rozsudku).

Žalobce nedosáhl ve věci procesního úspěchu (žaloba byla zamítnuta), a proto nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jež byl naproti tomu procesně úspěšný, se tohoto práva vzdal, a proto soud v souladu se zákonem vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. – výrok II. rozsudku).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (§102, §106 odst. 2,4 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v §103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (§104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v §103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§105 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 22. listopadu 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka
samosoudce